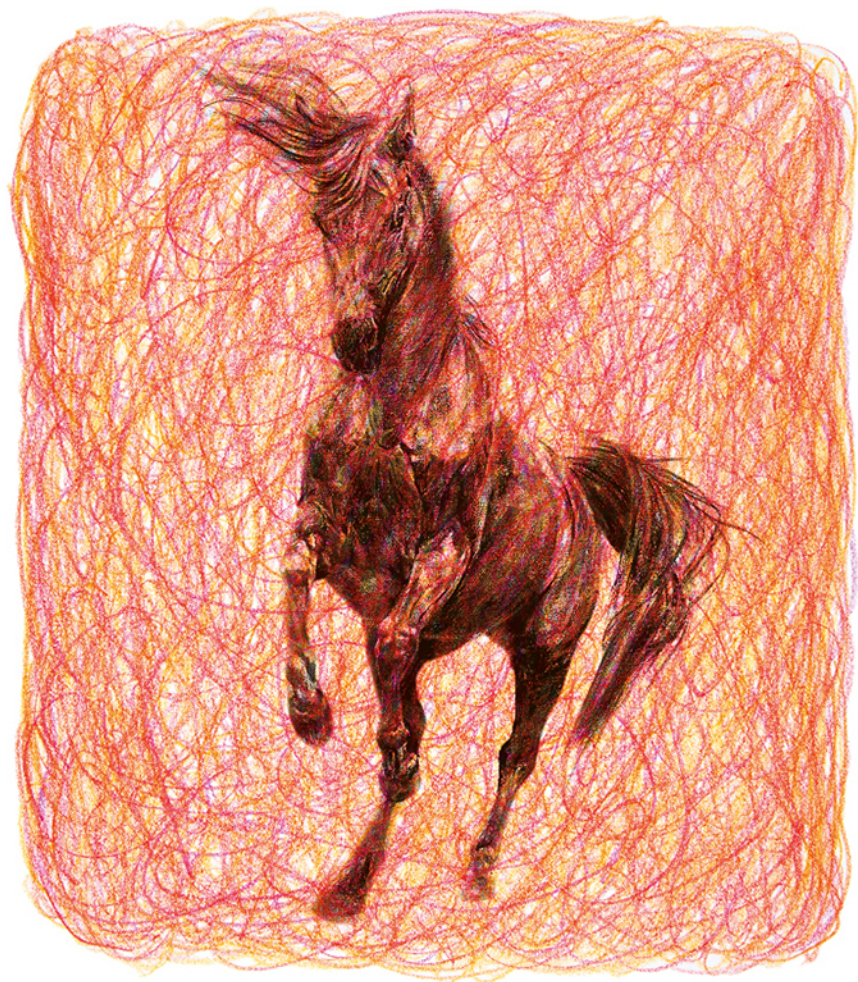

DENÍK ŠÍLENSTVÍ

KONEC ALKOHOLIČKY

VERONIKA SAFORKOVÁ

**DENÍK
ŠÍLENSTVÍ**
KONEC ALKOHOLIČKY

Copyright © 2021 Veronika Saforková

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1554-1(pdf)

DENÍK ŠÍLENSTVÍ

KONEC ALKOHOLIČKY

VERONIKA SAFORKOVÁ

„Nespi!“ ozval se hlas někde v dálce a já ucítila silné dloubnutí do ramene.

„Slyšíš?! Nespi!“

Na vteřinu jsem pootevřela oči. Prosím ne, nechci do reality, pomyslela jsem si a zašeptala: „Já nespím.“ Vnímala jsem, že mi dávají kapačku a že jsem v sanitce, která parkuje před mou bytovkou.

„Tohle fakt miluju, takový lidi. Co sis jako myslela? Mohli jsme být u někoho, kdo nás opravdu potřebuje. Sakra!“ znovu se ozval ten nepříjemný hlas muže, který byl u mě v sanitce.

Co jsem to proboha udělala? Jak jsem to mohla nechat dojít tak daleko? Pevně jsem zavřela oči, tolik jsem se styděla, ale zároveň se ve mně objevil nový pocit. Byl to pocit úlevy. Uvědomila jsem si, že teď přijde pomoc. Aspoň jsem v to doufala.

„Co ten bordel v bytě? Nejen že chlastá, ale ještě páchá sebevraždu tím nejhorším způsobem. Říkám ti, abys nespala!“ Opět dloubanec do paže, silnější než ten předtím.

„Já, sakra, nespím,“ ozvala jsem se hlasitěji, ale můj hlas zněl i tak slabě.

„Kolik nadejchala?“ zeptal se záchranář od volantu.

„1,9 promile.“

„To není zas tak moc, ale na mladou holku to stačí.“

„Byt má plnej prázdných flašek a odpadků. Dlouho jsem nic podobného neviděl. Alkoholici jsou fakt verbež. Ok, je napojená na kapačku, pořezaný zápěstí jsem zafixoval. Můžeme jet.“

Sanitka se pomalu dala do pohybu, všechno jsem vnímala jako z velké dálky. Myšlenky připlouvaly, ale nebyla jsem schopná je zachytit. pomyslela jsem si, co bude dál? V duchu se mi vracel stále stejný obrázek. Já stojící ve vaně, kterou jsem už měsíce používala ke spaní, ozývá se klepání na vchodové dveře se slovy: „Policie, otevřete! Stojím v té vaně a pláču. Teď, nebo nikdy. Vezmu žiletku, zabořím ji do kůže, vši silou zatlačím

a táhnu řez. Pak už je všechno v mlze. Vidím, jak se z rány řine krev, vidím bílé šlachy.

„Ne,“ slyším se zašeptat, a obraz v mé hlavě zmizí. Teď na to nechci myslet, nechci myslet na nic. Jen mi prosím pomozte, opakovala jsem si stále pro sebe.

Cesta do nemocnice mohla trvat nanejvýš patnáct minut, ale mně to připadalo jako věčnost. V ruce, kterou jsem si pořezala, jsem cítila příjemné teplo a brnění. Stále jsem měla zavřené oči, ale další dloubání do ramene nepřišlo. Muž mě ignoroval a já jsem za to byla ráda. Kvůli jeho chování se mé výčitky prohlubovaly.

Konečně sanitka zastavila a vozík s mým bezvládným tělem se vysunul do chladného listopadového vzduchu. Bylo to příjemné. Otevřela jsem oči a viděla, že se mnou jeli i policisté. Pociťovala jsem nervozitu. Přece mě nemůžou zavřít za pokus o sebevraždu, nebo ano? Radši jsem oči zase zavřela, bylo lepší vidět jen tmou. Bylo to pro mě snazší.

Z následujících hodin si pamatuji pouze jízdu výtahem, občasné dloubnutí do ramene, staré známé „nespi“ a dlouhé čekání v hale plné lidí. Vnímala jsem pohled každého z nich. Se zavřenými víčky jsem si představovala, jak mě vidí. Oteklá, silná holka, mastné vlasy v rozčuchaném drdolu, ruku v obvazech a na sobě špinavé a zapáchající šaty. Po tváři mi stékaly slzy, ta představa byla neuvěřitelně krutá a bolestivá. Cítila jsem po celém těle horko, tak moc jsem se za sebe styděla.

Moje lůžko se dalo opět do pohybu a já jsem se ocitla v ordinaci, kde mě světlo zářivek oslňovalo i přes zavřená víčka.

„Slečno,“ ozval se příjemný ženský hlas.

Otevřela jsem oči a uviděla laskavý obličej postarší, blondaté sestřičky. Usmála se na mě: „Už neplačte, všechno bude v pořádku. Můžete mluvit?“

„Ano,“ zaskřehotala jsem a hlas se mi zlomil.

„Za chvíli přijde pan doktor a ruku vám zašije. Co vás to proboha napadlo? Taková mladá holka, máte celý život před sebou.“

Tuhle otázku jsem nechala nezodpovězenou. Než žít takový život jako doteď, to radši nebudu žít vůbec. Opět jsem se rozplakala.

„Ššššš,“ uklidňovala mě sestra. „Jak se jmenujete?“

„Veronika.“

„Takové krásné jméno. Tady koukám, že jste se narodila v roce 1991, stejně jako moje dcera.“

mlčela jsem a mrzelo mě to. Byla tak milá, ale já nechtěla ani dýchat, natož mluvit.

Otevřely se dveře a vstoupil lékař přibližně v mém věku. I v tomto stavu jsem si pomyslela, že je hezký.

„Dobrý den, tak se podíváme na to nadělení,“ řekl a posadil se k mému pojízdnému lůžku. Automaticky jsem rukou ucukla.

„Nehýbejte se, nebude to bolet. Bože! Jak jí to utáhli, vždyť má dlaň skoro černou,“ podivil se.

„Měli strach, aby to nekrvácelo,“ odpověděla sestra.

„No, nedá se nic dělat. Slečno Saforková, nelekněte se, ale musím vám sundat ty obvazy.“ Usmál se na mě a pohladil po rameni.

Sestra mu podala nůžky a upozornila mě: „Otočte hlavu na druhou stranu, jsou věci, které nemusíte vidět,“ a jemně mi odvrátila hlavu na pravou stranu.

Zadívala jsem se z okna a snažila se nemyslet na bolest, která mi vystřelovala do levé ruky. Z chladu nůžek mi přejel mráz po zádech.

„Copak to máte za tetování na zápěstí? To je mi povědomé,“ zeptal se lékař.

„To jsou relikvie z Harryho Pottera,“ zašeptala jsem a na tváři mi zahrál slabý úsměv. I ve svém věku dvaceti osmi let jsem byla světem Harryho Pottera posedlá. Pociťala jsem touhu o tom mluvit: „Nechala jsem si to vytetovat, když zemřel herec Alan Rickman.“

„Ten hrál Severuse Snapea, že? Také mám rád Harryho Pottera. Tak rána není moc hluboká, i když je vidět, že jste se snažila. Zkuste sevřít ruku v pěst.“

Poslechla jsem a z unaveného mozku vyslala signál. Svaly se snažily poslechnout, ale ozvala se velká bolest.

„Výborně, to stačí. Šlachy jste si nepoškodila. Teď vám píchnu injekci, nebudete nic cítit a zápěstí vám zašiju,“ řekl.

„Dobře,“ špitla jsem a zhluboka se nadechla. Cítila jsem potřebu se na tu ránu podívat, ale sestra držela moji hlavu pevně. Měl pravdu, po injekci jsem necítila absolutně nic. I to brnění a pálení zmizelo. Pocítila jsem jen obrovskou úlevu.

„V čem ještě máte ráda Alana Rickmana? Já moc jeho filmy neznám. Povídejte mi o něm,“ ozval se zvesela doktor a já začala vyprávět.

Byla jsem překvapená, jak lehce mi to jde. Slova opouštěla moje ústa a na rtech mi občas zahrál jemný úsměv. Doktor se zaujetím poslouchal, sešíval zápěstí, nástroje cinkaly a občas se na něco zeptal. Všimla jsem si, že jsem klidnější. Dělal to snad záměrně? Patrně ano, chtěl odpoutat mou pozornost, a teď zpětně mu gratuluji. Zvládl to dokonale. Mluvila jsem snad celou věčnost, dokud mě nepřerušil se slovy, že je hotovo.

„Teď se můžete podívat, ale jen pokud chcete,“ vybídl mě a se zájmem se na mě zadíval.

„Chci!“ vyjekla jsem a otočila hlavu, kterou mi sestra už nedržela.

„Vidíte? Tetování jste si našťestí nepoškodila,“ usmál se na mě.

Ale tetování mě v tu chvíli nezajímalo. Dívala jsem se na stehy a svou sešitou kůži. Nikdy jsem nic podobného neviděla, leda ve filmech a dokumentech. A i když v tomto směru nejsem zběhlá, pocítila jsem, že odvedl dobrou práci. Bylo mi zase do breku. Tohle už z mojí kůže nikdo nesmaže. Budu to mít celý život. Z toho vědomí mi bylo smutno.

Podívala jsem se na doktora a s uznáním poznamenala: „Děkuji, myslím, že jste to zašil hezky.“

Zasmál se. „Také děkuji a vy mi teď slíbíte, že už to nikdy neuděláte.“

V jeho očích jsem viděla očekávání. Co mu mám říct? Já teď nevím, co chci, pomyslela jsem si a jen jsem přikývla na souhlas.

„Dobře, to mi musí stačit. Nebudeme vás dál trápit,“ povzdychl si.

„Co bude teď?“ zeptala jsem se vyděšeně.

„To nevím, ale nebojte se, všechno bude v pořádku. Teď se hlavně musíte uzdravit. Dám vám na ruku dlahu a předám vás zase policii a záchranářům.“

Než to dořekl, zavřela jsem zase oči. Tohle jsem chtěla ze všeho nejmíň, znova se vrátit do prostředí slov „nespi“ a dlouhanců do ramene. Ale plakat jsem už nemohla, slzy došly. Byla jsem vyčerpaná.

Zase jsem se ocitla v hale. Ostatní lidé už tam nebyli, zůstal tam jen můj doprovod. Dva policisté a dva záchranáři.

„Víte, kam teď s ní?“ zeptal se jeden ze záchranářů, a podle hlasu to byl „Dloubač“.

„Na centrále nám řekli, že na psychiatrii ji teď nevezmou, protože je pod vlivem. Pojedeme na záchytku, tam vystřízlíví a zítřka se rozhodnou, co dál,“ odpověděl policista, který stál u mojí hlavy. Potom vzal do ruky vysílačku a poodešel.

„My ji vezmeme dolů, kluci ji tam odvezou. Musíme zase jít,“ řekl „Dloubač“ a já si oddechla.

Počkat?! Záchytka? vyděsila jsem se. To přeci nemůžou! Nechci být mezi bezdomovci! O záchytkách se vyprávějí hrozné historky. I já jsem jich pár slyšela. Pomyslela jsem si, že tohle utrpení nikdy neskončí.

Zase výtah a příjemný chladný venkovní vzduch. Pamatuji si, že drobně pršelo. Pojízdné lůžko se zastavilo a ozval se „Dloubač“: „Vstaň.“

Proč mi furt tyká? S námahou jsem si sedla a zjistila, že dlahu mám zavěšenou na šátku. Jeden z policistů mi pomohl postavit se na nohy a podpíral mě. Byla jsem mu vděčná, protože se mi podlamovaly nohy.

„Zvládnete to, slečno? Nebojte se, budu vás podpírat. Pojdte, nastoupíte do sanitky a posadíte se.“

Chytila jsem se ho za paži a udělala první, nejistý krok. Připadala jsem si, jako bych byla ze žele, celá jsem se třásla. S jeho pomocí jsem nastoupila a posadila se do sanitky. Takovou únavu jako v tom okamžiku jsem ještě nikdy necítila. Z cesty si pamatuju jenom to, jak jsem civěla na prasklinu v podlaze a zaháněla každou černou myšlenku, která mě napadla. Chtěla jsem mít v hlavě prázdno.

ZÁCHYTKA

Obrazovky a na nich přenos z pokojů. To bylo první, co jsem na záchytce vnímala. Byla jsem vydešená a na příjem si vzpomínám jen mlhavě. Pamatuji si pouze, že mě svlékli do naha, oblékli do modrého županu a odvedli na pokoj. Vše bylo čisté. Byla zde pouze dvě lůžka a okno s mléčným sklem, které se nedalo otevřít. Vzduch v místnosti byl těžký a teplý. Pohltila mě úzkost.

„Lehněte si a zkuste spát. Donesu vám ještě vodu k pití,“ řekl zřízenec při odchodu a zamkl.

Jsem jako ve vězení, pomyslela jsem si.

Za chvílku se vrátil a položil plastovou lahev vody bez víčka na parapet. Další nábytek v pokoji kromě lůžek nebyl. Pamatuju si, že na lahvi byla etiketa s vyraženým obrázkem vína. Jak ironické! Na záchytce vám dají vodu do lahve, do jaké se obyčejně slévá víno ve vinotékách. Navzdory svému vyčerpání jsem se pousmála. Zřízenec odešel a zase mě zamkl. Seděla jsem na posteli, ruku zavěšenou v šátku, a rozhlížela jsem se po sterilní místnosti. Všechno bylo bílé nebo šedé, u stropu visela kamera, která na mě mířila a poblikávala. Byl to hrozný pocit, připadala jsem si jako nahý, a nebýt toho hrozného županu, skutečně by to tak bylo. Uvědomila jsem si, že nemám nic. Jenom oblečení, boty a doklady, které u mě doma našli policisté. Ani nevím, kolik je hodin, pomyslela jsem si. Je večer? Nebo poledne? Cítila jsem se bezradná.

Pohládila jsem dlahu na svojí ruce a mozek se chtěl vrátit o pár hodin zpět. „No tak, Veru, co se stalo před tou sanitkou?“ zeptala jsem se sama sebe. Pamatovala jsem si jen to, že jsem spala ve vaně, opilá a bezvládná. Pak to klepání na dveře a hlasy. Ano, byla to policie. Do mysli si probojoval místo obrázků mého zápěstí, žiletky a krve. Ale kdo je zavolal? Odpověď jsem částečně znala, ale nechtěla jsem se tím právě teď zabývat. Lehla

jsem si na postel, zachumlala se do županu a okamžitě usnula spánkem beze snů... mozek byl na sny příliš vyčerpaný.

Probudily mě hlasy, venku už byla tma. Chvilku mi trvalo, než jsem si vzpomněla, kde jsem. Účinky injekce a alkoholu pominuly a ruka začala bolet. Posadila jsem se a poslouchala dění ve vedlejší místnosti, odkud zaznívaly hlasy lékaře a zřízence. Policie dovezla nového pacienta. Usilovně jsem doufala, že ho nedají ke mně. Byl to muž, silně opilý, který vytrvale něco pokřikoval. Nechtěla jsem ho poslouchat, bylo mi z toho zle. Lehla jsem si a snažila se usnout, ale spánek nepřicházel. Po čase hlasy utichly a byl klid.

Takových příjmů jsem tehdy v noci zažila celkem pět. Někteří muži byli mírní, jiní křičeli a nadávali. Pamatuji si jednoho, který asi hodinu kopal do dveří pokoje a sprostě nadával. Pak následovalo ticho, domýšlela jsem si, že se unavil a usnul.

Bylo mi úzko a chtěla jsem pryč. Možnost útěku však nebyla, a vlastně jsem na něj ani neměla sílu. Neměla jsem kam jít. Tu noc jsem už neusnula a jen jsem se modlila, aby už bylo ráno.

Nevím, kolik času tehdy uběhlo, ale každá minuta byla utrpením. Snažila jsem se na nic nemyslet, i když strach z toho, co bude dál, mě svíral. Navíc bylo těžké orientovat se v čase, už jen proto, že jsem byla stále ještě v šoku a zmatená. Z okna jsem viděla, že podzimní slunce svítí už několik hodin, když vtom se ozval v zámku klíč a vešel zřízenec. V ruce držel přístroj, který by poznalo i dítě – alkoholtester.

„Jak se cítíte?“ zeptal se bez absolutního zájmu.

„Dobře,“ odpověděla jsem.

„Teď vám dám dejchnout a za chvílku dojde doktor,“ podal mi tester a vysvětlil, co mám dělat.

Vypouštěla jsem dech, dokud se neozvalo zapípání.

Zřízenec se podíval na displej: „Nula, výborně. Nepotřebujete na záchod?“

Spadl mi kámen ze srdce, potřebovala jsem už celou věčnost, ale bála jsem se pohnout z postele a zaklepat na dveře.

„Ano, prosím,“ špitla jsem.

Vyvedl mě z místnosti, zahrnuli jsme do chodby a zastavili se přede dveřmi vpravo.

„Počkám tady na vás,“ řekl a opřel se o zeď.

Vešla jsem dovnitř a očekávala ledacos. Překvapil mě čistý, plechový záchod, jaký mají ve vězení. Když jsem skončila, zřízenec mě odvedl zpátky na pokoj, kde jsem se posadila na postel. Spát nebo ležet jsem nemohla, a ani nechtěla. Za krátký čas jsem už v té místnosti znala každé zrnko prachu, flíček nebo prasklinku. Napětí se stupňovalo.

Uslyšela jsem nový mužský hlas a domyslela jsem si, že jde o doktora. Postupně si volali z pokojů všechny nocležníky a propouštěli je. Dveře mého pokoje se opět otevřely a nakoukla už známá tvář: „Pojďte, pan doktor si s vámi promluví.“

Plná očekávání jsem zřízence následovala do místnosti s obrazovkami a stoly. Posadila jsem se na kožené vyšetřovací lůžko a županem jsem se snažila zakrýt co nejvíce z toho, co bylo pod ním.

U stolu seděla postarší, krátkovlasá žena a mladý doktor, který cosi ťukal do klávesnice. Krátce vzhlédl a usmál se: „Řekněte mi, co se včera stalo, paní Saforková.“ Potom se zase zahleděl do počítače a pokračoval v psaní.

Nevěděla jsem, jak začít, a tak jsem mlčela. Očima jsem těkala z doktora na ženu a zase zpátky. Neznámá žena poznala, že sama asi nezačnu, a tak na mě kývla a zeptala se: „Proč jste se pokusila o sebevraždu?“

Asi se rozhodla mě nešetřit, pomyslela jsem si.

„Já nevím, už jsem nemohla dál,“ zašeptala jsem se sklopeným zrakem.

„Paní, jsme tu, abychom vám pomohli. Řekněte všechno.“

Doktor mě se zájmem pozoroval.

„Já se stydím.“

„Tady se nemusíte stydět, opravdu nás nic nepřekvapí,“ povzbuzovala mě žena, za což jsem jí byla vděčná.

„Hrozně moc piju. Mám s tím problém od osmnácti, ale poslední rok piju nepřetržitě.“ Bože, jak hladce to ze mě vyklouzlo!

„Co pijete?“

Téhle otázky jsem se děsila. „Alpu,“ špitla jsem.

„Prosím?“ zeptal se doktor.

Nadechla jsem se: „Alpu. Takovou tu, co se prodává v drogerii.“

„Dobře,“ řekl a začal znovu psát, „kolik jí tak vypijete?“

„Litr za dva dny,“ sklopila jsem oči.

„Proboha!“ řekla žena. „Děvče, proč?“

„To nevím.“

„A ten litr denně pijete tedy rok? Nic jiného nepijete?“ vzal si slovo zase doktor.

„Ano, něco přes rok, ale piju i jiné věci, když mám peníze.“

„Co přesně?“

„Gin, vodku, silné pivo, víno. Cokoli.“ Svěsila jsem ramena.

„Máte deprese či úzkosti?“

„Ano, před dvěma lety mi psychiatrická diagnostikovala úzkostně-depresivní poruchu.“

„Brala jste na to léky?“

„Chvilku, ale pak jsem k ní přestala chodit. Vysadila jsem léky a pila čím dál víc.“

„Pracujete?“

„Ne.“

„Jste vedená na úřadu práce?“

„Ne.“

„Kdo tedy za vás platí zdravotní a sociální?“

„Zdravotní jsem si chvilku platila sama.“

„Kde jste brala peníze?“

„Půjčila jsem si, abych měla na pití.“ Tak moc jsem se styděla, ale to, že jsem o tom mluvila, přinášelo úlevu.

„Co vás přimělo si ublížit?“

Chvilku jsem přemýšlela, než jsem odpověděla. Trpělivě čekali. „Hm...“ dávala jsem si ještě pár vteřin na rozmyšlenou. „Docházely mi peníze, neměla jsem co prodat. Byla jsem vyčerpaná. Neviděla jsem jiné řešení.“ Tak, a bylo to venku.

„A co rodina?“

„Žiju sama, ale mám tu sestry. Se všemi jsem přestala komunikovat asi před týdnem.“

„Ano, mám tu poznámku od policie, že vás sestra nahlásila jako nezvěstnou.“

„Aha.“

Byla jsem upřímně v šoku, i když jsem to tušila. Takže za to skutečně mohou ony. Cítila jsem vztek. Výslech pokračoval a já jsem se modlila, aby mě už nechali být. Seděla jsem tam už tři čtvrtě hodiny. Chtělo se mi utéct.

Doktor se na mě podíval: „Mám na vás poslední a nejdůležitější otázku.“

Se zájmem jsem se na něj podívala. Teď to určitě přijde.

„Chcete tu zůstat a léčit se?“

„Ano, chci!“ vydechla jsem úlevou.

„To rád slyším. Vraťte se na pokoj a počkejte,“ usmál se.

Pocítila jsem silný pocit ulehčení. Nechtěla jsem už takhle žít a byla jsem připravená se svým problémem něco udělat. Trvalo asi hodinu, než za mnou přišel zřízenec, který mi v igelitovém sáčku přinesl moje šaty a boty.

„Oblečte se. Pak pro vás přijdu.“

Otevřela jsem sáček a můj nos zasáhl neuvěřitelný zápach.

„Proboha!“ řekla jsem a vzala do ruky tepláky špinavé od krve a výkalů. Styděla jsem se do morku kostí, pochopila jsem, proč byla policie i záchranáři v šoku. S odporem jsem se oblékla. Bylo mi ze sebe nanic. Minutu nato pro mě přišel zřízenec a odvedl mě do místnosti s koženým lůžkem. Žena zde už byla sama, doktor odešel.

„Panu doktorovi jste se moc líbila. Máte štěstí. Budete na oddělení, které považujeme za jedno z nejlepších,“ řekla a usmála se.

„Moc vám děkuji.“

Do místnosti vstoupil neznámý muž v bílém. „Tady paní odvedete na triadvacítku. Už na ni čekají.“

Vstala jsem, rozloučila se a vyšla do chladného dne.

ODDĚLENÍ 23

Procházeli jsme areálem nemocnice, přes ramena jsem měla přehozený župan, který jsem dostala na záchytce, protože mě policie z bytu vytáhla jen v tričku a teplákách. Foukal chladný vítr a mně bylo příjemně, bylo skvělé dýchat čerstvý vzduch. Tělo se mi třáslο vyčerpáním, stresem a kocovinou, ale byla jsem příjemně překvapená a zaujatá krásným prostředím okolo. Z toho místa byla cítit historie a klid.

„Co jsi prováděla?“ otočil se na mě mladík, který mě doprovázel.

„To je jedno,“ nechtěla jsem se znovu pouštět do debaty o sebevraždě.

„Doufám, že už to neuděláš. Vždycky se dá všechno řešit.“ Povzbudivě se usmál a jeho hnědé oči zářily.

„Ne, už nikdy to neudělám,“ přisvědčila jsem a samotnou mě překvapilo, jak sebejistě to znělo.

„To je dobře. Teď ještě zajdeme do hlavní budovy na příjem, budeme tam jen chvíličku.“

Nechtělo se mi, bála jsem se dalšího výsledku a vysvětlování, ale vše proběhlo rychle. Za pár minut jsme byli opět v parku.

„Kam teď?“ zeptala jsem se nejistě. Měla jsem pocit, že sama bych v parku zabloudila.

„Tamhle okolo té sochy půjdeme dozadu a v rohu je maličká budova. Je to tam moc hezké. Dříve to bývalo dětské oddělení. Tak pojd', je to jen kousek.“

Přišli jsme před hezkou žlutou budovu připomínající obyčejný rodinný dům. Před domem kouřily sestry a se zájmem si mě prohlížely. Zastyděla jsem se, vypadala jsem jako bezdomovec, a ještě k tomu jsem byla celá od krve. Mladík předal papíry jedné ze sester, která zamáčkla cigaretu a odvedla mě dovnitř.

Pavilon, ve kterém bylo moje oddělení, byl malý, ale útulný. Hned za dveřmi se nacházela jídelna, kam mě sestra posadila

a řekla mi, abych počkala. V jídelně sedělo několik pacientů, na které jsem se neodvážila ani podívat. Bože, co si asi myslí, honilo se mi hlavou.

„Paní Saforková,“ oslovila mě postarší tmavovlasá sestra.

Zvedla jsem unavené oči a pohlédla na ni.

„Teď budeme mít komunitu, musíte jít s námi a příjem do-
děláme potom. Pojdte.“

Pomohla mi zvednout se ze židle a vedla mě dlouhou chod-
bou. Vlevo se nacházela velká místnost s televizí, ve které podél
tří stěn stála křesílka obsazená pacienty. Sedla jsem si na vol-
né místo hned u dveří a modlila se, aby nikdo moc nedýchal.
Páchla jsem hrozně. Absolutně jsem nevnímala, co se kolem mě
děje. Seděla jsem s očima zabodnutýma do země a modlila se,
aby to rychle skončilo.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se pacient, který celou komunitu
vedl.

„Veronika Saforková,“ špitla jsem.

„Dobře, vítáme mezi námi novou pacientku Veroniku. Před-
stavíš se nám?“

No, bezva, co mám, sakra, říct? Zhluboka jsem se nadechla:
„Ahoj, dobrý den, jmenuju se Veronika, je mi 28 a včera jsem
se pokusila o sebevraždu.“

„Dobře, děkujeme,“ řekl pacient a dál se věnoval komunitě.
Naštěstí měl tolik empatie, že ze mě nedoloval další informace.
Očividně bylo všem jasné, jak se cítím.

Sezení trvalo jen asi patnáct minut, ale pro mě bylo těch pár
minut jako věčnost. Modlila jsem se, ať už je konec a ať už jsem
daleko od těch, kteří musejí snášet můj zápach.

Po skončení komunity mě sestra odvedla do sesterny. „Po-
sadte se tady na tu postel, za chvíli přijde paní doktorka.“

A už je to tady zase, další zpověď, další otázky na tělo, další
udivené pozastavení se nad tím, že jsem pila alpu, jako by to
byla voda. Snažila jsem se zachovat klid a byla jsem odhodlaná
trpělivě odpovídat.

Najednou zazvonil telefon a lékařka ho zvedla: „Ano, je tady.
Pošlete je sem.“

Měla jsem nepříjemný pocit, že se něco děje, a měla jsem pravdu.

Zazvonil zvonek od vchodových dveří. „Paní Saforková, přišly za vámi vaše sestry,“ řekla doktorka a významně se na mě podívala.

Srdce se mi zastavilo, tělo polil ledový pot a téměř se mi zatmělo před očima. „Ne!“ vykřikla jsem.

„Prosím, uklidněte se, všechno bude v pořádku.“

„Ne, prosím, nemůžou mě takhle vidět! Já je nechci vidět!“ vykřikovala jsem a hystericky plakala.

„Jsou to vaše sestry. A také vám někdo musí donést oblečení a další potřeby. Nebojte se. Budeme tu s vámi.“

„Ne...“ zkusila jsem to znovu, ale už bylo pozdě.

Petra a Jitka stály ve dveřích. Petra ke mně okamžitě přiskočila a objala mě. Obklopila mě vůně jejích vlasů a já začala plakat ještě víc.

„Co tě to proboha napadlo?“ zeptala se a stále mě při tom objímala.

Nedokázala jsem nic říct. Jitka zatím mluvila se sestrami o tom, co všechno budu potřebovat. Vnímala jsem všechno tak jasně. Všechny zvuky, slova i vůně. Pocítila jsem ohromnou úlevu, která prostupovala celým mým tělem. Tolik jsem se bála, že mi budou nadávat a vmetou mi do obličeje, že takovou sestru nechtějí a že se mám o sebe postarat sama. Vše bylo naštěstí naopak.

„Celá rodina je kvůli tobě na nohou! Ty jsi tak blbá!“ říkala mi Petra do ucha.

Netušila jsem, co všechno sestry už vědí. Jestli vědí jen o sebevraždě, nebo i o alkoholu a zanedbaném bytě. Nutno dodat, že slovo zanedbaný je dost mírný výraz pro to, v jakém stavu můj byt doopravdy byl. Ve skutečnosti totiž připomínal spíš skládku plnou odpadků.

„Já nevím,“ řekla jsem.

„Veru, dojdeme ti teď nakoupit to nejnnutnější. Za chvilku přijdeme,“ řekla mi Jitka a pak s Petrou odešla.

„Vidíte, že jste to zvládla. Nic není tak horké, jak se to uvaří,“ usmála se doktorka a pokračovala v otázkách.

Trvalo to nekonečně dlouho. Sestry se mezitím stihly vrátit a podávaly mi tašky se základním oblečením a kosmetikou.

„Zatím jenom tohle, Veru, přijedeme za tebou zase zítra a přivezeme ti toho víc. Drž se,“ slíbila Jitka, a byly pryč.

Sestřička mě potom odvedla do velkého pokoje na konci chodby. Bylo tam pět postelí a ta moje se nacházela v rohu u okna. Pokoj vypadal celkem útulně.

„Běžte se osprchovat. Převlečte se a tohle oblečení vyhodte. To už nikdo nezachrání,“ radila sestra a ukázala na mé smradlavé šaty.

Během mého výslechu na sesterně někam zmizeli všichni pacienti, takže jsem se na oddělení ocitla sama. Vzala jsem ručník, čisté věci a šla do sprchy, kde ovšem nastal první problém. Jak se proboha pořádně osprchovat jen jednou rukou? Stála jsem ve sprše a dívala se bezradně na svou ruku v dlazi.

„Jsem vážně idiot,“ pronesla jsem nahlas a pustila vodu. Při každém pohybu mi rukou projela ostrá bolest, až jsem pokaždé sykla, ale ve sprchování jsem i přes urputnou bolest pokračovala dál. V koupelně jsem strávila snad celou věčnost. Umytá jsem byla za chvíli, ale dělalo mi prostě dobře jen tak stát ve sprše v proudu horké vody a nechat ze sebe smývat všechny zážitky posledních čtyřadvaceti hodin. V hlavě se mi střídaly obrazy: já, jak piju alpu a zapíjím ji sladkou limonádou. Já stojící ve vaně se žiletkou v ruce. Já ležící v sanitce. Já v županu na nahém těle na záchytce pod kamerou...

Už nikdy v životě, to přísahám!! pomyslela jsem si a vypnula vodu.

Po vysprchování jsem se cítila mnohem lépe, jako bych opravdu ze sebe smyla celý minulý život a konečně mohla jít dál. Pacienti se vrátili na oddělení a sestry nás zavolaly k obědu. Stoly v jídelně byly připraveny vždy pro čtyři pacienty, mě usadily k prostřednímu stolu u pravé stěny. Nechtěla jsem se moc rozhlížet, takže jsem se sklopenýma očima čekala, až nám rozdají tácy s jídlem.

„Ahoj, já jsem Eva,“ oslovila mě dívka sedící vedle.

Vzhlédla jsem a tiše odpověděla na pozdrav. Bylo to hezké děvče s hnědými vlasy a brýlemi, které na mě působilo mile. Měla podobnou, silnější postavu jako já, což ale vůbec nehrálo roli, důležitější bylo, že jsem vycítila, že jí můžu věřit. Netuším, jak je to možné, že jsem hned v prvním okamžiku našeho setkání pocítila k tomuto člověku tak silnou náklonnost a důvěru.

„To je zase hnus. To žrát nebudu!“ ozval se kluk naproti mně. „Nechápu, proč nám dávají takový sračky!“

Podívala jsem se na tác s jídlem a neviděla nic tak strašného. Knedlíky, omáčka, vepřové maso a polívka. A všechno to tak krásně vonělo! Vtom jsem si uvědomila, že mám vlastně hlad jako vlk. V posledních týdnech jsem prakticky nejedla, jenom pila. Začaly mi vypadávat vlasy, takže jsem měla na hlavě lysá místa. Nechápatě jsem se podívala na nespokojeného spolustolovníka a dala se s vděčností do jídla. Byl to hotový ohňostroj v puse, tak moc mi chutnalo. Teplé jídlo jsem neměla už dlouho. Měsíce jsem nejedla nic jiného než rohlíky. Hlavně abych nemusela vařit, protože moje kuchyň se kvůli nepořádku nedala skoro používat. Po pár soustech jsem však zjistila, že už víc nemůžu. Kvůli předchozí stravě jsem totiž měla žaludek stažený na minimum. I přesto mě zaplavil úžasný pocit spokojenosti. Bylo mi skoro až líto, že tolik z mé porce půjde do zbytků.

Odložila jsem příbor a rozhlédla se po jídelně. Bylo nás tam celkem sedmnáct. Vesměs mladí lidé, což mě překvapilo. Čekala jsem, že tu uvidím blázny, kteří budou blábolit, mlátit hlavou o zeď nebo slintat v koutě, ale zjistila jsem, že všichni vypadají naprosto normálně. U jídla se baví, smějí a mě v tu chvíli napadlo, že mi tu možná bude dobře.

Vtom jsem si všimla zvláštní věci, Eva podávala misku s polévkou muži u vedlejšího stolu. Celé to dělali, jako by to bylo zakázané, což jsem nechápala. Proč by se nemohla rozdělit o jídlo, když jí třeba nechutná? Podívala jsem na její tác a zjistila, že jídla se prakticky nedotkla. Asi nemá hlad, pomyslela jsem si a dál se tím už nezabývala.

Odpoledne jsem strávila posedáváním po oddělení. Neměla jsem telefon ani žádnou knihu, kterou bych se mohla trochu rozptýlit. Po druhé hodině odcházeli pacienti na vycházky do parku. Každou hodinu se museli hlásit, ale jinak měli v podstatě volný program. Moc jsem jim záviděla, tak jsem si aspoň na chvilku sedla do zahrady, kde se pod altánkem nacházela kuřárna. Protože bylo chladno, nevydržela jsem tam dlouho a šla se schovat dovnitř.

„Pojď, je večerní komunita,“ oznámila mi Eva a odvedla mě do společenské místnosti.

Posadila jsem se na stejné místo jako ráno a čekala, co se bude dít. Tentokrát vše probíhalo bez přítomnosti sester. Řešilo se, kdo potřebuje navštívit lékaře, zdravotně-sociální pracovníci nebo konzultaci s psychologem. Předseda komunity vše zapisoval do notesu. Schůzku zakončil vybraný pacient asi půlhodinovým předčítáním z knihy.

Ačkoli nebyl můj první den na oddělení 23 nijak náročný, cítila jsem se vyčerpaná a těšila se do postele. Přestože byla podle řádu léčebny večerka pravidelně v deset hodin, šla jsem si lehnout dřív. Těšila jsem se na vůni čisté postele. Uléhala jsem s obavami i nadějí, že teď už bude všechno dobré, a okamžitě usnula. Svou první noc na oddělení 23 jsem spala beze snů až do rána.

POKOJ ČÍSLO PĚT

Druhého dne ráno mě sestra probudila v šest hodin a odvedla měn a sesternu.

„Paní Saforková, musíme vám udělat odběry krve, ano? Musíme vědět, jak moc vysoké máte hodnoty jaterních testů a cukru v krvi,“ zdělila mi s úsměvem.

„Jak se dnes cítíte?“ zeptala se a připravovala si injekční stříkačku.

„Lépe, sestři. Takhle dobře jsem se dlouho nevyspala,“ odpověděla jsem a sledovala, jak mi jehla proniká kůží.

„Klidně se otočte, jestli vám to vadí.“

„Ne, sestři, jsem asi divná, ale ráda se dívám, když se mi odebírá krev,“ pronesla jsem se smíchem.

„No, to jsem ještě neslyšela, ale dobře. Tak hotovo, běžte si ještě lehnout a v sedm je budiček, tak se nachystejte na rozčvičku. Zvládnete to s tou rukou?“ zeptala se a z jejího pohledu jsem vycítila, že má opravdový zájem o to, abych byla v pořádku. Byla jsem z toho nesvá.

„Pokusím se, vždyť je to jen ruka,“ odpověděla jsem a seskočila z lůžka.

„To je správný přístup, paní Saforková!“ usmála se a propustila mě ze sesterny.

Vrátila jsem se do pokoje, kde děvčata spokojeně odfukovala, lehla jsem si na postel, ale už jsem neusnula. Byla jsem zvědavá, jak bude dnešní den probíhat. Přesně v sedm hodin se rozsvítila světla a všichni se začali pomalu courat do koupelen a na záchod. Já jsem zatím prožívala svůj osobní horor. Horor, který se záhy proměnil v každodenní rutinu, tedy oblékání s jednou funkční rukou. Kalhotky jsem opatrně posunovala nahoru, vždycky nejdřív jednu stranu, pak druhou. Takhle šplhaly stále dokola, až se konečně ocitly na svém místě. Potila jsem se, jako bych běžela maraton. Ponožky šly vcelku dobře, tepláky

jsem si oblékla stejným způsobem jako kalhotky. Tričko bylo ovšem horší, ale ne proto, že bych nebyla schopná si ho obléct, ale protože jsem musela zapojit i pořezanou ruku, jejíž každý pohyb znamenal ostrou bolest. Pokaždé jsem sykla, počkala dvě vteřiny, než bolest odezní, a pokračovala dál. Podprsenku jsem neměla, takže jsem byla aspoň ušetřena dalších minut utrpení. Tím byla moje garderoba kompletní, díkybohu.

„Nechcete s něčím pomoci?“ zeptala se štíhlá, hnědovlasá žena, která spala na druhém konci pokoje. Na chvíli jsem se zarazila, bylo mi trapné si říkat o pomoc. Vždyť ta žena tu není od toho, aby mi dělala osobního sluhu. Na druhou stranu jsem opravdu akutně potřebovala učesat culík, což bych sama nikdy nezvládla.

Spolkla jsem poslední zbytky hrdosti a se začervenáním jsem odpověděla: „Já myslím, že ano. Byla byste tak hodná a udělala mi culík?“

„Samozřejmě, to je maličkost,“ poznamenala a přistoupila ke mně, „jaký chcete? Vysoký, nebo nízký?“ Měla tichý a klidný hlas, z něhož jsem cítila nesmělost. Ale i přes svou nesmělost se mi snažila pomoci.

„Asi radši vysoký. Ještě jednou vám děkuji,“ řekla jsem s úlevou a podala jí hřeben a gumičku.

„Není vůbec zač, sama byste si ho nikdy neudělala. Já jsem Romana, můžeme si tykat?“ spíše zašeptala, tak tichý měla hlas.

„To budu moc ráda, já jsem Verča. Ruku si podáme potom,“ zasmála jsem se a pocítila úlevu, protože ledy byly prolomeny. Ostatní děvčata nás zatím jen pozorovala, ale nakonec jsme se seznámily všechny. A tak se stalo, že na pokoji č. 5 začala vláda harmonie a přátelství.

Rozcvička probíhala venku před budovou, všichni jsme vytvořili velký kruh a jeden pacient předcvičoval. Byla jsem oblečená jenom v tričku a teplákách, protože další oblečení jsem neměla, takže mi za chvíli bylo chladno. Sanitář Milan postával u dveří a dohlížel na to, že všichni cvičíme. Připadala jsem si hloupě, chápala jsem, že dozor je nutný, ale měla jsem z toho nepříjemný pocit. Jednalo se o naprosto jednoduché cviky, otáčení

hlavou, trupem, protahování a kroužení pažemi. Až na pár cviků jsem s bolavou rukou zvládla vše.

„Teď si dáme dvě kolečka!“ řekl pacient, který rozcvičku vedl, a všichni jsme v parku oběhli sochu. I když šlo jen o malý okruh, bylo příjemné si venku protáhnout nohy. Někteří pacienti vytáhli cigarety a využili toho, že jsou venku, ke kouření. Rozcvička trvala patnáct minut a po přezutí jsme po ní hned zasedli k snídani, kterou mezitím sestřičky nachystaly. Snídaně probíhala stejně jako oběd a večeře v předchozím dni. Eva nejedla a Dominik nadával, začínala jsem si vcelku zvykat.

Hned po snídani se vydávaly léky. Každý dostal svou lékovku, takový plastový kalíšek, se kterým jsme si chodili pro léky na sesternu. Léky se podávaly třikrát denně, po snídani, obědě a večeři. Někteří pacienti si chodili pro léky ještě v devět hodin večer, pokud měli problémy se spaním. Museli jsme vystát frontu a při příchodu na sesternu říct své jméno.

„Saforková,“ řekla jsem a usmála se na mladou sestřičku. Byla neuvěřitelně krásná, štíhlá, s blond vlasy a měla nádherné modré oči. Podívala se na mě, vzala můj spis a připravila léky. Do kalíšku mi vhodila prášky na alergii, které беру už léta, a růžovou pilulku.

„Tyhle růžové budete brát třikrát denně, jsou na potlačení abstinence příznaků. A večer navíc dostanete trittico. To je antidepresivum.“

„Ano, trittico znám, moje kamarádka ho bere. Občas mi jeden dala, když jsem nemohla po noční spát. A ten růžový se jmenuje jak?“

Zamračila se, očividně se se mnou nechtěla bavit. „Tiapra. Možná budete pár dní unavená, ale to přejde. Teď to tady přede mnou zapijte a ukažte mi pusu.“

Neochotně jsem obsah lékovky vysypala do úst a zapila čajem od snídaně. Otevřela jsem ústa a zvedla jazyk.

„Výborně. Můžete jít,“ pobídla mě a začala se věnovat dalšímu pacientovi.

Trochu mě mrzelo, že byla nepříjemná, třebaže každý má právo mít špatnou náladu. Kdykoli byl na mě totiž někdo

nepříjemný, vyčítala jsem to sobě. Měla jsem pocit, že jsem tomu člověku něco udělala, i když jsem věděla, že to není pravda. Prostě jsem měla tenhle pocit v sobě hluboko zakořeněný. Možná se tak projevovala moje nejistota a nízké sebevědomí.

Po vydání léku jsme opět všichni zasedli v jídelně, protože nastal čas, kdy uklízečka pracovala na úklidu našich pokojů.

„To zase bude doba,“ řekl Dominik.

„Je to hrozná baba,“ pronesla se smíchem Eva.

„Proč myslíte?“ zeptala jsem se.

„Neustále sebou tahá ten kužel, nemůžeme ani na záchod, dokud neuklidí. Nedej bože, aby sis na pokoji zapomněla lékovku. Nemáš šanci se tam dostat,“ řekl Dominik.

„Raketa stará.“

Tentokrát se Eva zamračila: „Zase nepřeháněj, já ji na jednu stranu chápu, vždyť jí je přes sedmdesát.“

„Tolik?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ usmála se Eva, „pracuje tady k důchodu, prý pomáhá finančně svým dětem. Asi to taky nemá jednoduchý.“

„Aha, tak to asi ano,“ souhlasila jsem.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Eva.

„Rozhodně líp než včera, ale ta ruka bolí. Co budeme dělat teď?“

„Bude ranní komunita a pak relaxace. My pak jdeme do dílen, tam s námi budeš moci jít až příští týden. Nové pacienty tam neposílají, dokud jim trochu nezaberou léky a nezvyknou si na režim. Potom bude oběd a potom volno až do večerní komunity. Odpoledne vždycky hrajeme Člověče, nezlob se nebo Dixit. Můžeš se připojit.“

„To budu moc ráda, nějak nevím, jak bych se tu měla jinak zabavit,“ odpověděla jsem.

„To si zvykneš, každopádně je tu i wifi nebo můžeš koukat na televizi. A jsou tu i knihy, ale výběr nic moc. Uvidíš sama, třeba se ti tam nějaká knížka bude líbit.“

Vtom mi došla jedna věc, už vím, co mi chybí. Telefon. V posledních měsících jsem čas trávila ve vaně, kde jsem i spala.

Měla jsem tam notebook a samozřejmě telefon. Denní rituál probíhal tak, že jsem během pití měla zapnutý notebook, kde mi neustále hrál nějaký seriál nebo film, a v ruce jsem držela telefon, abych mohla hrát hry. Teď mi ale hry nechyběly. Napadlo mě, že mám ještě pár přátel, kteří by o mě mohli mít strach. Řekla jsem si, že se na telefon musím zeptat svých sester. Určitě se v bytě musel najít. Ležel přímo na vaně vedle notebooku. Ale pokud sestry už byly v mém bytě, určitě viděly ten nepořádek, napadlo mě. To snad ne! To nepřežiju!

Ranní komunita probíhala tak, jak měla. Předseda (jeden z pacientů) nahlásil, kdo potřebuje k lékařce a podobně. Dále se četly zprávy z novin, všeobecné, kulturní i sportovní, a následovala relaxace. Byla jsem zvědavá, co se bude dít. Všichni jsme seděli na svých místech ve společenské místnosti, dokud nepřišla jedna ze sestřiček a nepustila relaxační hudbu. Jednalo se o klasickou řízenou relaxaci, při které sestra tichým hlasem říkala, co máme dělat. Například ať zavřeme oči, představujeme si, jak nám těžknou paže, a uvolníme se. Nebylo to vyložene nepříjemné, ale přišlo mi to vtipné. Měla jsem dojem, že u takové relaxace je lepší ležet, a ne sedět v křesle. Nedokázala jsem se uvolnit a moje myšlenky neustále utíkaly jinam. Několik pacientů usnulo a spokojeně odfukovalo, o to horší pro ně bylo, když relaxace za patnáct minut skončila.

Po relaxaci odešli ostatní do dílen a já zůstala sama. Chvilku jsem bezcílně bloumala po oddělení, četla si nástěnky a snažila se aspoň trochu si ukrátit čas. Nakonec jsem skončila u televize. Televizi jsem doma nikdy neměla, myslím tím během svého dospělého života. Vždycky jsem používala počítač, takže jsem televizi nepotřebovala. Neměla jsem ráda, když mi někdo diktoval, na co se mám dívat. Proto jsem radši využívala internet, kde jsem si našla, na co jsem měla náladu, a dívala se bez reklam. Vzpomínám si, že doma jsem pokaždé potřebovala nějakou zvukovou i obrazovou kulisu. Dokonce i během spánku mi neustále na notebooku musel jít nějaký pořad nebo film. Kdykoli video skončilo, probudila jsem se vydešená a musela si pustit něco

dalšího. Nedokázala jsem v tichu usnout ani spát. Do hlavy se mi vkrádaly zlé myšlenky, výčitky a strach. Teď jsem cítila to samé. Věděla jsem, že samota pro mě není dobrá...

Ale tady můj starý zvyk provozovat nešlo, a vlastně jsem to ani nechtěla. Potřebovala jsem jenom zaměstnat mozek a upoutat svoje smysly nějakým zvukem, kulisou, abych neustále nepřemýšlela nad tím, co se stane, až dneska zase přijdou mé sestry. Viděly už byt? Budou mi tentokrát něco vyčítat? Neustále se mi v hlavě promítaly různé scénáře, kterých jsem se nemohla zbavit. Naštěstí po zapnutí televize jsem se svých černých myšlenek zbavila.

V jedenáct hodin se začali vracet pacienti z dílen a na oddělení bylo zase živo, za což jsem byla neuvěřitelně vděčná. Posadila jsem se v jídelně na své místo a sledovala dění, sestřičky, které se smály na sesterně, i ostatní pacienty, kteří se bavili mezi sebou nebo telefonovali.

„Paní Saforková? Můžete za námi na chvíli?“ zavolala mě staniční sestra.

Vešla jsem na sesternu a na její pokyn se posadila na lehátko. U stolu seděla paní doktorka a procházela moje papíry. „Paní Saforková, už máme výsledky ranních odběrů. Samozřejmě máte zvýšené jaterní testy a neuvěřitelně vysoký cukr v krvi. Pravděpodobně jste si uhnala cukrovku,“ řekla a podívala se na mě.

„Ano, a co to pro mě znamená?“ zeptala jsem se se strachem, že jaterní testy zjistily cirhózu. Tě jsem se bála ze všeho nejvíc, protože můj otec na ni umřel. Pil, i když věděl, že ji má.

„Od zítřka budete mít dietu pro cukrovkáře. To znamená, že si předsednete k jinému stolu v jídelně. Snažíme se mít dietáře pěkně pohromadě. Jaterní hodnoty se snad časem urovnají.“

„Mám cirhózu?“ neudržela jsem se.

„To teď nedokážu říct, musela byste na ultrazvuk. Jak jistě sama vidíte, velké břicho máte nejen kvůli tuku, ale i kvůli zvětšeným játrům. To je bohužel u pijáků, jako jste vy, normální. Tělo alkohol dokáže dlouho snášet, a po určité době se začne víc a víc ničit. Cukrovka také k alkoholismu patří. Málo pohybu, alkohol, nic z toho vám nepřidá. Taky jste nutričně

podvyživená. Nevím, co jste jedla, ale chybí vám spousta živin. Proto vám i vypadávají vlasy a máte nezdravou pleť," vyjmenovávala a já jsem si připadala jako totální troska.

„Zlepší se to někdy?“ zašeptala jsem a po tváři mi stékala slza.

Doktorka se usmála: „Samořejmě že ano. Všechno se dá řešit. Teď si ještě musíte zvyknout na léky, ale časem vám bude lépe a lépe. Hlavně už nesmíte pít, rozumíte?“

Přikývla jsem: „To si uvědomuju. Nechápu, jak jsem to mohla nechat dojít tak daleko, paní doktorko.“

„To je naprosto normální. Alkoholismus je plíživý a lidé do poslední chvíle mají pocit, že ho mají pod kontrolou. Bohužel tomu tak vždycky není. Ta hranice je strašně tenká. Ale tím se netrapte, teď jste tady. Rozhodla jste se správně. Teď běžte na oběd.“

Byla jsem vděčná, že se mi snažila všechno vysvětlit. Měla jsem doteď hrozný strach, že se mi už nedá pomoci, že budu nemocná a ošklivá po zbytek života. Během pobytu na oddělení jsem se ani jednou nepodívala do zrcadla. Prostě jsem nemohla. Věděla jsem přesně, jak vypadám. Pleť samý pupínek, červená kůže, oteklý obličej, tak moc oteklý, že jsem místo očí měla jen škvírky. Nechutná a odporná žena, tak jsem se cítila.

Ve dvě hodiny začínaly návštěvy a já jsem věděla, že sestry určitě přijdou. Proto bylo pro mě velkým překvapením, když přišla jenom Petra. Seděla jsem v jídelně, když dorazila. Objaly jsme se a posadily ke stolu.

„Jak ti je?“ zeptala se.

„Líp,“ odpověděla jsem. Nechtělo se mi o ničem mluvit, celá jsem se trásla. Sakra, vzmuž se, vždyť jsi věděla, že to přijde! V duchu jsem sama sobě dala pomyslnou facku. Místo abych se dívala na svou sestru, zapíchla jsem oči do stolu.

„Nikdo nechápe proč. Vždyť nemáš žádný důvod pít,“ řekla vyčítavě Petra.

Nemohla jsem uvěřit vlastním uším. Že nemám důvod pít? Proč jsem teda pila deset let? Nebo opravdu nemám důvod? Pila jsem z nudy? Absolutně jsem nechápala, nerozuměla jsem tomu, co mi právě říkala. Nerozuměla jsem vlastně ani sama sobě. Mlčela jsem.

„Policie má pořád klíče od bytu. Uvidíme, kdy nám je dají. Hele, vím, že o tom asi nechceš mluvit, ale vždycky jsi ráda psala. Co kdybys napsala dopis a v něm se nám to pokusila vysvětlit? Přijdeme za tebou v pondělí, takže budeš mít dost času.“

„Dobře,“ souhlasila jsem a dál civěla do stolu. Chtělo se mi brečet.

„Vytřídily jsme nějaké oblečení. Něco donesly i holky z práce. Máš tam i něco na psaní a teplé oblečení. Zatím ti to musí stačit. Vzala jsem ti i tenisky, kdybys šla ven. Potřebuješ ještě něco?“ zeptala se.

„Telefon.“

„Ten zatím nemáme. Jak říkám, všechno je v tvém bytě. Až dostaneme klíče, dovezeme ti nějaké další věci.“

To asi těžko, řekla jsem si v duchu. Bylo mi jasné, že veškerý můj majetek v bytě se bude muset vyhodit. Po tvářích se mi kutálely slzy.

„Nebul. Teď už to bude dobrý. Jen nechápu, proč to zašlo tak daleko. Ty prostě nemáš důvod pít,“ tón jejího hlasu zněl jako výtka, ale neměla jsem sílu se bránit.

„Hele, já musím do práce, zkus nám to napsat v tom dopise, ano?“ řekla a oblékala si bundu.

Byla jsem vděčná, že už musí pryč. Ne kvůli tomu, že bych ji nechtěla vidět nebo ji neměla ráda, jen jsem neměla sílu na delší konverzaci. Byla jsem vyčerpaná už jen z těch deseti minut a připadalo mi, že každou chvilku omdlím. Odešla a já si věci odnesla do pokoje. Přemýšlela jsem, jak dopis napsat. Kašlu na to, napíšu ho hned, řekla jsem si, vzala blok a propisku a sedla si zpátky do jídelny. Za hodinu bylo hotovo. Donutilo mě to zamyslet se nad celým svým životem. Nad tím, kým jsem byla nebo jsem. Přitom jsem začínala skoro jako každý, jako vcelku šťastné dítě...

JÁ, VERONIKA

Narodila jsem se 27. 1. 1991 v Brně do již početné rodiny. Mám tři sestry, Gabrielu, Petru a Jitku. Žili jsme v malé vesničce pár kilometrů od Brna, která se jmenuje Rozdrojovice. Oba moji rodiče byli učitelé. Otec učil na střední škole a maminka na prvním stupni základní školy. Sestry už byly téměř dospělé, když jsem se narodila já. Vždycky jsem si říkala, že mé stvoření i narození byl spíš omyl, náhoda. Maminka mi vyprávěla, že když zjistila, že je těhotná, svolala menší poradu. Jen ona a sestry. Oznámila jim, že čeká miminko, a ptala se jich, jestli si mě má nechat. Sestry rozhodly, že miminko chtějí.

„Bude se jmenovat Veronika a budeme jí říkat Niko,“ prohlásila jedna z mých sester.

Bohužel, nikdo mi nikdy v životě Niko neřekl...

Možná se ptáte, proč u porady nebyl přítomen i můj otec. Můj otec byl totiž alkoholik a moje sestry s mamkou to s ním neměly jednoduché. Náš dům byl v absolutně dezolátním stavu. Veškerou práci rozdělal, ale nikdy ji nedokončil. Většinu času trávil v hospodě u piva, jeho návraty domů zpravidla ústily v hádky s mamkou. Nechtěl, abych se narodila, a nakonec pro mě nepřijel ani do porodnice. Hádky mezi otcem a mamkou se stupňovaly, jeho pití neustávalo a doma vládla nevraživost a špatná nálada. Gabriela s Petrou se odstěhovaly a v domě jsem zbyla jen já a Jitka. Nastoupila jsem do školky, která byla ve vedlejší vesnici, a užívala si dětství.

Zlom nastal po jedné velké hádce mezi rodiči. Pamatuju si, jak maminka seděla na mojí posteli a plakala. Stála jsem u ní a navrhla, ať se odstěhujeme. Udělaly jsme to. Mamka sbalila naše věci a odstěhovaly jsme se do Krkonoš, kde maminku zaměstnali jako pokojskou. Gabriela i Petra v té době už žily samy a Jitku musela mamka bohužel nechat u otce. Jde o jednu z věcí, která mě mrzí dodnes, ačkoli jsem ji v té době v podstatě

nemohla jako dítě ovlivnit. Naštěstí měla Jitka v té době už Pavla, který se stal o mnoho let později jejím manželem, s nímž žije šťastně dodnes.

Maminka chtěla zachránit sebe i mě. A udělala dobře. Na život v Krkonoších vzpomínám velice ráda. První roky jsme žily v penzionu Krakonoš ve Spáleném Mlýně, který dříve patřil mému dědečkovi. Později jsme se přestěhovaly jen o pár metrů níže do hotelu Honzíček. Pro mě byl život v Krkonoších asi nejkrásnějším obdobím mého života. Čerstvý vzduch, krásná příroda a zvířata. Při hotelu chovali ovce s beranem, který se jmenoval Kokeš. Všichni jsme se ho báli, protože při každé příležitosti s radostí nabíral na rohy a byl agresivní. K hotelu patřil i německý ovčák Graif, který právem budil hrůzu. Několikrát napadl listonošku a byl agresivní i vůči majiteli. Nevím, čím to bylo, ale mě i mamku měl rád a poslouchal nás. Mohla jsem si s ním hrát jakkoli, a nikdy mi neublížil. Moc jsem toho psa milovala, protože to byl můj opravdový kamarád.

Bohužel byla jsem jediná, kdo si život ve Spáleném Mlýně užíval. Mamka pracovala jako pokojská, pomáhala v kuchyni a občas vypomohla i na recepci. Byla udřená a často padala únavou, což jsem si uvědomila zpětně až v dospělosti. Jako dítě jsem vůbec nevnímala, že je na tom tak špatně.

Po skončení první třídy jsme se odstěhovaly do Prahy na Letnou do obrovského bytu, kde s námi žil i můj bratranec Ondřej a kam na víkend jezdily moje sestřenice s tetou. Bydlely jsme nedaleko Stromovky, kde stála moje škola. Začala jsem chodit do druhé třídy, když zjistili, že jsem dyslektička, dysgrafička a dyskalkulička, což napomohlo tomu, že jsem v pololetí propadala z matematiky.

Až teď, v dospělosti, se za to stydím. I když nemám přehnané sebevědomí, nepovažuji se za hloupou. Mamka mi mé školní neúspěchy vždycky vysvětlovala tím, že na mě neměla čas. Ano, maminka v té době pracovala na poště a byla tam od rána do večera. Do družiny jsem chodila už v šest hodin ráno a odcházela z ní jako poslední. Nikdy jsem to však nevnímala a ani vnímat nebudu jako nějaké pochybení.

Maminka pracovala celé dny, aby nás obě uživila. S otcem se nerozvedla a on nám nijak finančně nepomáhal. Nezajímal se o mě, a tím spíš bylo překvapením, když za mnou začal do Prahy jezdit. Byla jsem malá a samozřejmě nadšená, že vidím tatínka. Neuvědomovala jsem si totiž, že jsem pouhým prostředkem v jeho manipulacích, aby přinutil mamku se k němu vrátit. Sliboval mi hory doly a já poslouchala a tajně doufala, že se k němu vrátíme. Nakonec jsem sama prosila mamku, abychom se k otci zpátky přestěhovaly.

Maminka byla zoufalá a po čase nevydržela můj ani otcův nátlak a vrátily jsme se do Rozdrojovic. Byla jsem ráda, že jsem opět mezi kamarády, které jsem znala od narození. Celé dny jsme trávili venku, hráli si, stavěli bunkry a domů chodili špinaví a odření. Bylo to takové klasické dětství devadesátkových dětí. Všechny vesnické děti chodily do stejné školy s malotřídkami. Zpětně nechápu, jak to učitelé mohli zvládat.

Byla jsem divoké a trochu drzé dítě. Občas se mi podařilo donést domů poznámku, ale jinak se mnou nebyly větší problémy. V období po návratu do Rozdrojovic jsem poprvé přišla do přímého kontaktu s alkoholem. Bylo běžné, že nás tátové posílali do hospody se džbánem pro pivo, a ani já jsem nebyla výjimka. Stejně jako ostatní děti jsem po cestě ochutnávala pěnu. Vždycky jsem dostala vynadáno, ale dělaly to všechny děti, takže mi to nepřišlo jako špatnost. Samozřejmě to byla moje jediná zkušenost s alkoholem jako takovým. Zním rodiče, kteří dávají dětem ochutnat víno, nebo je dokonce vyzývají, aby si daly trochu piva. V tomhle mě ale mamka nikdy nepodporovala.

Měsíce mýjely a otec jaksi opět zapomněl, co všechno mně i mámě slíbil. Všechno se zase vrátilo do starých kolejí a mamka byla nešťastná. Otec věčně opilý, máma bez peněz a dům v katastrofálním stavu. Každým dnem se bála víc a víc, že nám dům spadne na hlavu. Hádky byly na denním pořádku a máma byla unavená. Otec jí nedával žádné peníze, takže si sháněla navíc práci, kterou mohla dělat doma. Pamatuju si, že malovala cí-nové vojáčky, kterých jsem měla pár doma ještě dlouho potom.

Pak začala pracovat jako učitelka u dětí, které byly nějakým způsobem postižené. Nic to ale neměnilo na faktu, že s otcem nebyla šťastná a trpěla s ním jen kvůli mně.

Moje sestra Gabriela ale nakonec zakročila. Gabča je takový generál naší rodiny. Je vážně úžasné, co ta holka dokáže. A i mně neuvěřitelně pomohla a pomáhá dodnes. Má složitou povahu, je to puntičkářka, organizátorka a mně se vždycky jevila spíš jako chladná. Ale nic to nemění na tom, že celá rodina ví, že kdykoli se něco děje, tak jediné Gabča je schopná pomoci, poradit, zařídit a tak podobně. A nebylo to jinak ani tehdy.

Nemohla se už dívat na to, jak žijeme, jak se máma trápí, a tak začala jednat. Našla mamce práci učitelky v Milovicích a byt u strejdy z druhého kolena. Když nastal čas, sbalily jsme si zase věci, sedly do svého malého fiatu a odjely jsme směr Nymburk.

Oplakala jsem to, nechtěla jsem opouštět své přátele a první lásky. Jediný člověk, kterého jsem opouštěla ráda, byl můj otec. V tomhle směru se mi ulevilo. Nastoupila jsem na stejnou školu, kde mamka učila, a začala chodit do páté třídy. A upřímně, moc jsem nezapadla. Byla jsem divoká, zvyklá být upřímná a měla jsem v sobě takový ten moravský elán i ráznost. To byl bohužel kámen úrazu a děvčata ve třídě mě neměla moc ráda. V té době mi to ale nevadilo, protože jsem se cítila příjemněji ve společnosti kluků. Zlom měl přijít až později.

Časem jsme získaly obecní byt přímo v Milovicích a nemusely jsme dojíždět patnáct kilometrů z Nymburka. Stále jsme neměly moc peněz, a tak jsme si byt zařizovaly postupně. Pamatuji si, že jsme rok seděly v obývacím pokoji na zemi, kde jsme měly rozloženou deku a polštáře. Na to vzpomínám moc ráda.

Bohužel, pak přišla puberta. A tady začíná už ta vážnější část mého života, kdy jsem zjistila, že nic není tak jednoduché, jak se zdá. Atmosféra ve třídě byla horší a horší. S nastávající pubertou jsem samozřejmě začala toužit i po kontaktu s děvčaty. Chtěla jsem probírat holčičí věci, které teď patřily i do mého života. Ať už šlo o herce, zpěváky, nebo jsem chtěla jen tlachat o klukách. Bohužel děvčata o mě neměla zájem a já se uzavírala

do sebe. Častěji a častěji jsem si o přestávkách četla nebo poslouchala walkmana. Tím jsem nevědomky situaci ještě zhoršovala.

Nečekaně se se mnou pár děvčat začalo bavit a já byla moc šťastná. Nehlídala jsem se a absolutně jsem se jim otevírala. Svěřovala jsem se jim se všemi tajemstvími i vším, co jsem s chlapci rozebírat nemohla. Trvalo to pár týdnů, pak mě děvčata opustila a přidala se k ostatním. A tehdy začalo posmívání, výhrušné esemesky, vzkazy v poštovní schránce. Absolutně jsem nevěděla, co se děje. Neustále mi psaly, jak jsem hrozná, strašná, jak mě nikdo nemá rád a že jsem rozmazlený učitelský spratek. Plakala jsem a plakala, až do vysílení. Trvalo to měsíce a nemělo to konce. Nakonec jsem tomu všemu začala věřit. Když to říká tolik lidí, tak to přece musí být pravda. Určitě jsem hrozná a nezasloužím si, aby mě měl někdo rád. Tohle mi neustále znělo v hlavě a já tomu věřila víc a víc.

Ten pocit, že mě nikdo nemá rád, se nedal snést a potom, když jsem se neměla ráda ani já sama, začala jsem si ubližovat. Bylo mi třináct let, když jsem začala se sebepoškozováním. Chtěla jsem přebít psychickou bolest tou fyzickou. Začala jsem si drásat kůži nůžkami a později žiletkou.

Až teď si uvědomuju, že tohle byl hlavní důvod mého pozdějšího pití. Ztratila jsem veškerou sebeúctu a sebevědomí.

Základní škola končila a já pořád byla ta neoblíbená. Rozhodovala jsem se, kam půjdu dál na školu. Odjakživa jsem milovala knihy a sama jsem také psala. Od doby, kdy jsem začala nenávidět samu sebe, jsem psala téměř denně. Šlo hlavně o smutné povídky plné bolesti, deprese a osobních vyznání. Rozhodla jsem se tedy pro obor knihkupec a vyrazila vstříc svému osudu.

Škola, kterou jsem si vybrala, byla ale náročná a já zjistila, že se mi tam nelíbí. Ačkoli byly knihy mou láskou, nebyla jsem tam spokojená. Deprese se prohlubovaly, sebepoškozování gradovalo a já objevila styl, kterému se říká goth. Určitě jste už nějakého gotika potkali. Jsou to takoví upíří lidé, děvčata nosí korzety a šaty vesměs v černých barvách. Většinou si je lidé pletou se satanisty. Později se rozšířil a do širšího povědomí